

KONTRA FERENC VERSEI

ELMENT EGY IDEGEN

nyílik az ajtó befelé várok
padlóhoz ragadnak a talpak
ahova küldenek sohasem érek
neve sem marad aki elindul
erdőket kuszál otthonom viszi a szél
ágyamról hordja mohón a földet
mihez kötődjön csontomig ropogva
meztelen tárgyak bújnak mellém
belefagynak a szemek az éjkocsonyába
álom nyúlik a földig a székre vetve
felveszem holnap ha ébred a test is
galléromon hátul betűtlen nyelven
ki visszatekint beleolvas a sorba:
elment egy idegen

ÓLOMSÚLYRA FÜGGESZTVE

mint a szomszédból fogadott kutya
a beharapott ronggyal a levegőbe emelve
a csontban bízom:
hogy egyszer tenyerembe lapul
örökös játékban himbálja előttem a gazda
akit nem választottam
akibe martam
minden órában jóízűen

ahogy a kismutató a nagyot átharapja
ingáján az óra önmagán áthalad
messze kilengek az időből
amely magamtól elválaszt
kivégzett tapasztalja ezt holta után
ha kegyelemben részesül
és fellibben a lelke
a kárhozat létráján
elindul az inga örökös végpontja felé
mintha szabadulna kutyaóljából
valójában mindig mozdulatlan
ólomsúlyra függesztve a láncon

MÉLYSÉGEK FEKETE HALAI

izzó kályhába dobtak
kiszöktem a szemétégető rácsán
kialudni nagyobb szenvedés a gyulladásnál
maréknyi por valamire készlet
valamivel megbíz: ereszkedj a mederbe
nem mentett át a hajó a túlsó partra
beleszórt a vízbe
felettem az éjszaka
összerándult egy robbanástól
nem értem utól a lezuhant holdat
városok roncsai süllyedtek mellettem
térképek szökött kalózzai
ringva ereszkedtek
akár a pernye
recsegve szakadt szét
ami összetartozott
a víz pedig mindent egy síkba mos
se szaga se bűne
a felszín alatt megőrződik örökre
amitől mások lettünk: vizek és partok
mintha tudnák hogy fogytán a levegőm
mélységek fekete halai kerülgetnek

AZ ISTEN SZEME

az átoknyi mondatban holnaptól
sosem lesz együtt minden szó:
ne hagyj elveszni
erőt is adj
szétgurult a vétkes sor hatfelé
kalászbán maradt a szem
elhallgattak az aknák a sötétség kazlaiban
bogarak futottak szét a felvillanó fényre
óvatlan kezek vigyáztak a rádió keresógombjára
muslincák felhősödtek a dinnyehéjon
a szemeteskanából kilógott a tegnapi újság
a ház előtt a gyerekek bogarat csináltak egy pillangóból
hulltak a szárnyak mint a szirmok
fenn a gépek vattacsíkokat hagytak
az isten szeme egy falevélen pihent

Viktor Hohlenko: Krisztus (csont)